

Rellent de l'aiguatge a l'alba, rasant llavors
entre les tiges, sa mare no el podia albirar,
tan brillant i abatut com els pètals rogencs
que li feien de coixí, immòbil i inconscient
encara, després d'una perillosa nit a la serena.
L'ha trobat, per fi, quan un sol més alt i cald
li ha eixamorat les plomes i un lleu brogit d'ales
ha revelat a la mare l'indret exacte de la pèrdua.
La primavera ha dilatat els vols de caça pairal
lluny de la vella olivera on la família ha niat:
innocent entremaliat, el poll va saltar del niu,
va entropessar amb una oliva pansa i va caure
de la branca sobre un gran camp de gallarets.
De matinada, dues llàgrimes lentes de rosada
de les tristes roselles masegades van plorar-li
a sobre envermellint el seu pit fins a l'albada.
Així va nàixer el primer pit-roig de la història,
fa molts mil·lennis, fill meu —llavors la xicalla, diu
també un llibre, jugava per terra i es feria els genolls.

Publicat a *La xicalla. Temps d'infantesa* (2020), Castelló: Colla Rebombori.

Per a Marta

Il·lustració de Manolo Alegre